

„Edinost“ izhaja vsako drugo in
četrtto sabota vsakega meseca
in velja za Trst vse leto gl. 2 kr.—
zunaj Trstu po pošti vse leto 2 . 40
„ „ „ polu leta 1 . 20
„ „ „ četrt . —. 70
Za oznanila, kakor tudi za
„poslanice“ se plačuje za navadne
tristopne vrste:
8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 krat
6 „ „ „ 3 krat
Za večje črke po prostoru.

EDINOST

Posamezne številke se dobivajo po 7 kr. v tabakarnah v Trstu pri pošti, pod obokom tik Kalistrove hiše, na Belvederu pri g. Bertolini.

V okolici: Na Opčinah v Ileriži, na Proseku pri g. Gorjup, v Barkoli pri g. Ani Takan in v Bazovici pri Ani Tuš, v Skednji pri Fr. Sanein M. Magdaleni zg. J. Ježu.

Naročnina in vsa pisma naj se pošiljajo uredništvu v Trstu.

Glasilo slovenskega političnega društva tržaške okolice.

„Y ednosti je moč“.

Sosedji Črnogorcev.

Zdaj, ko so oči vse Evrope na jug obrnene, ko se dan za dnevom pričakuje razid prazne konferencije onemogle diplomacije, ko vsak pameten človek ve, da se južno slovansko vprašanje ne reši drugače, nego z mečem, seznaniti hočemo naše bralce z sosednim narodičem Miriditov, ki ima skoraj enak položaj, kakor Črnogorci.

Črnogorski knez Nikola, kateri hodi po stopinjah svojega umrlega strica Danila, kateri je prvi temeljni kamen omiki na Črnigori položil, in bil v prijateljskej zvezi z sosednimi gorskimi Miriditi za svobodo, katera mora prej ali slej gotovo na jugu zasijati, enako dela tudi Nikola Njeguš, sedajni knez Črnogore.

Na južnem kraju Črnegore preide se v nekoliko urah gorsko pleme Kuči z še dosto prijetnimi in rodovitnimi dolinami in malimi vasmi le nekoliko obraslim gorovjem; tu prebiva krepko in zdravo slovansko ljudstvo, ali ne s tako odločnim značajem kakor ga nahajamo pri sosednih Miriditih, ker Kuči so se že večkrat dali rabiti Turčinu za orožje, kar Miriditi še niso nikdar storili.

**Miriditi, rod Škanderbegov, vstrajni narod, hrepeneč po svobodi, začeli so posebno pred letom posebno sočutje do Črnogore kazati, ter imajo z dvorom v Cetinju prijateljsko zvezo, kar se je pokazalo posebno ob rojstvu kneževga nastopnika, ko je došla miriditška deputacija v Cetinje čestitat v imenu svojega plemena črnogorske-
mu knezu.**

Ko je Črnogora začela preteklo leto vojevati na Turčina, računila je z gotovostjo na zvezo Miriditov, o čemer so se na Cetinji dogovori in pogodbe sklepali. Turčija ni zaupala gorskemu ljudstvu, pazila je Miriditov, za varnost in poročstvo držala je njih hneza Prenka v Carigradu ujetega ter poslala v njih gorske vasi obilo vojakov, ki so vsako gibanje vže v kalu vdušili.

Turčija je uvidela, da s takim načinom ne more Miriditov pridobiti, niti jih v brzdi držati, sklenola je tedaj to po drugem potu doseči. Izpustila je kneza Prenka s pogodbo, da bode njih gorski rod imel obširno samostalno avtonomno upravo ter jo

potrdila s posebnim fermanom (turškim dekretom), poleg tega pa obvezala Miridite, da se morajo v zvezi s Turčijo proti svojim bratom Črnogorcem vojskovati.

Turška vlada je poslala kneza Prenka, kakor ujetnika v Skadar ter ga tam držala, in se ni menila ničesa za obljube in fermane, niti za stare pravice, katere so Miriditi stoletja uživali.

Prvaki ljudstva so sklenoli, naj se počaka, kaj visoka porta stori. Ko pa so sprevideli, da stvari ne napredujejo, začelo je medju njimi vreti, ali vendar previdni niso toliko srda kazali, ker so se bali za glavo njih kujeza, ki je v Skadru v valijem konaku ujet bil.

S političnim vedenjem so dosegli na zadnje vendar oprazčenje svojega kueza, ki se je povrnil v gorsko svojo državico. Ko je došel na svoj dom, bil je obledel, ker je glas počil, da so mu Turki zavdali in ga le zarad tega izpustili, ker ne bode dolgo živel in jim škodovati ne bode mogel.

Miriditi, v katerih vaseh je turške vojske vse mrgolelo, skušali so na vsak način raztrgati verige, ter udariti na dušmanina. Zapti, turški žandarji so uže tu in tam grozovitosti počenjali, to da mogli niso vspešnega izida pričakovati in ostalo je pri tem, da so Miriditi vedno pripravljeni, kadar pride ugoden čas, da se izvrši velikanska južnoslovanska stvar.

Knez Nikola ni gledal na trud, niti denar, vrli črnogorski sokoli so delali propagando pri Miriditib, da so jih za svojo stvar dobili. Ker je dežela ubožna, dalo je slovansko srce 30,000 rubljev v ta namen, da se vsaka priprava lažje izvrši; če tudi so ti rublji iz Cetinja v Miriditsko deželo popotovali, nij nam potreba tukaj praviti, od kod so prišli.

Stvar je toliko urejena, da je zveza moj Črnogoro in sosednjimi Miriditi toliko utrjena, da se ničesa več ni bati. Da bi knez Prenek po turškega paše načelih res dal kak oddelek svoje vojske v pomoč Turkom proti Črnigori, nastal bi prepir medju njimi in prišla bi gorska državica v veliko nevarnost.

Črnogora je storila toliko, da pri prvi krvavi bitki odloči svojo osodo, ker ima Miridite na svoji strani. Še bolj oddaljeno pleme so Arnavi, kateri so Turčinu na sladke besede verovali in se dali rabiti za

boj, če prav so se pogodili, da se ne bodo proti Črnogori bili. V zadnjih krvavih bitkah okolo Podgorice in na Kučih pa jih je toliko padlo, da se je njih pleme na peti del zmanjšalo, pod močno pestjo in ostrim črnogorskim nožem. Od tistega časa so Arnavti le še na papirji, kakor v armadi vojaki in tudi oni so začeli omahovati, da je Turčija morala ostale med askre (pešče) uvrstiti, da ne bi ubegnoli; kakor Črnogorci, lahko postavijo od 9 do 10,000 bojnikov v vojno. Ker je njih dežela le 5 nemških milj od glavnega mesta Skadra oddaljena, nastaja velika nevarnost za Skadar, toliko bolj ker bi Miriditi turško vojsko na desnem krilu prijeli in mesto nenadoma napadli ter zedinjeni s Črnogoro naj večje planjave ob skadarskem blatu vzeli.

Miriditov, kakor sosedje Črnogore, omenili smo zato, ker se utegne prej, nego si morebiti mislimo, izvršiti na jugu važno vprašanje, v katerem Črnogora z svojimi sosednjimi zavezniki prvo mesto zavzima. Uže laški „Capitale“ je prinesel o Miriditih prej letom članek omenjaje razna albanska plemena, ter je stvar tako zasukal, kakor bi na jugu vsi sedajni Slovani iz Italije naseljeni bili, kar pa je očitna neresnica, kakor nas uči zgodovina. Da omenimo samo nekaj: o Kučih je omenjeni list razlagal, da so bili lovci, ker se po laški lov (caccia) imenuje i. t. d.

Slovenci ! oni so južni naši bratje, kri ene krvi, enega naroda, naj bijejo naša srca v naj ožji zvezi zanje, ki sučejo meče zoper Turka, kateremu je prijatelj le Madjar, a tudi temu politično obnebje, kakor Turku zamrkne, Črnogorce pa in njihove bližnje sosede, naj spremlja gorko naše sočutje na vseh bojih.

Ko bode na jugu mileja zarja ustajala,
le en glas nastane : od Škipitarov do Urala
naj čuva narod majka Slava!

Dopisi.

Barkovlje na novega leta dan.

Minolo je uže mnogo let, kar se je mej našo mladino vnela rodoljubja iskra. Unel jo je nek vrl učenec, ki je zdaj spoštovan gospod in čislán rodoljub. Iz te iskre je ščasoma povstalo pevsko društvo, katero je vedno bolj napredovalo ter se tako

izurilo v petji sploh, da je veselje ga poslušati. To se je posebno kazalo o božičnih praznicah. Ljudje, ki so iz Trsta k nam hodili te dni i tudi cerkev obiskovali, nikakor niso mogli verjeti, da kmečki fantje tako izvrstno pojó cerkvene pesmi, dokler se tega niso sami prepričali, ker mislili so, da imamo pevce iz Trsta najete.

Na novega leta dan so naši pevci napravili pri našem rodoljubu g. Starcu malo pevsko veselico, h katerej se je pridružilo mnogo gospode iz Trsta. Več pesem so tukaj zapeli in sicer najbolj priljubljenih, kakor so: U boj, — Popotovanje, itd. Mnogi jim je gromovito ploskala, da so morali skoro vsako pesem ponavljati. Tako so napravili čast sebi i vsem Barkovljanom in obudili spoštovanje do nas mej ptujimi poslušalci. Izrekujemo tedaj hvalo onemu nekdanjemu učencu, ki je prvi obudil mej nami ljubezen do petja i do naroda. Koristi nam je to uže doslej obilo rodilo i nadejati se je, do je bode še sčasoma še več. Mi smo ponosni na naše pevce, zato jim kličemo: Živeli! v prepričanju, da se bodo tudi v prihodnje po svoji moči trudili za lepo petje in osramotili tisto surovo glavo, katera jih iz zgoli zavirljivosti in sebičnosti tako rada grdi in črni. Nobenej dobree reči ne manjka sovražnikov, a dobra reč vselej zmaga, sovražniki pa ostanejo na sramoti. Tako bo i mora biti tudi pri nas, ki smo uže pri zadnjih volitvah pokazali, da vemo ceniti svojo narodnost i svoj dom, i da pri nas vest i prepričanje več velja, nego podkupljiva roka.

Barkovljan.

Iz tržaške okolice 3. januarja.

Volitve v tržaški mestni in deželni zbor so vladi pokazale, koliko sočutja i prijateljstva ima vlada pričakovati od italijanske večine. Nečem govoriti o namerah, katere ima ta stranka, saj so vladi prav dobro znane; hočem samo opomniti, kako bi se jej postavile meje, da se ne bode mogla širiti dalje v okolico, v katerej je uže en sedež pridobila.

Vlada naj kronovino razdeli v dve administrativni polovici, v mestno in kmečko občino i naj mej državo in kmečko občino ne promeni navadnih razmer.

S tako razdelitvijo bi vsaj kmečka občina ostala zvesta državi in odbila bi vse krivične zasege italijanske stranke.

Vlado bi podpirali pravični in dobromisleči okoličani toliko bolj, ker vidijo, da je laške stranke glavna namera okolico polasčiti ter jo tako pridobiti zase i zoper Avstrijo. Da je to resnica, kažejo nam vse prizadeve omenjene stranke pri vseh prilikah od mnogih let sem. To so slovenski poslanci uže v letu 1848 prevedeli, i zato so uže takrat, kakor lansko leto politično društvo „Edinost“ protestirali zoper zedinjenje okolice z mestom. Ali 48 mestnih poslancev se nij brigalo za ta protest, ampak oni so na podlogi večine, brez ozira na ngovore okolice, sklenoli zedinjenje, katero

bi utegnolo, ako se vresniči, okolico narodno vsmrtniti ter jo državi iz prijateljice v sovražnico promeniti.

Vladi tedaj po našem menjenji ne ostaje družega, nego okolico prestvariti v lastno, od mesta neodvisno občino, ako hoče ubraniti daljše širjenje laške stranke. Okoličani bi s tem gotovo bili zadovoljni, lahoni pa bi zobmi škripali, ker bi se jim vzela tla, na katerih bi jim mogoče bilo svoj upliv dalje širiti.

Taka je moja menitev in prav bi bilo, da se ta stvav temeljito pretrase, ker je prevažna vsej okolici i Slovencem sploh.

Iz Bosne 12. januarja.

Vsak dan smo pripravljeni z nova udariti na Turke; sedaj je malo vojakov v Bosni, ker so večidel proti Donavi šli; naš načrt je stari, na Mostar drži naša pot in tam bode prva stacija krvave vojne in slavne zmage. Naše krdelo je še vedno zbrano, za municijo se je preskrbelo mej premirjem obilo.

Tudi moramo biti vedno na vsak napad pripravljeni, ker Turčini zalezujejo nas tihotapno se svojimi ogleduhi, katerih smo več od 30 ugrabili in precej po dobri preiskavi v Mahomedovo naročje poslali. Neki ogleduh je bil tako drzen, da je prišel streljivo podajati, pa spoznal ga je nek Bosnijak in ko so mu bila oblačila dobro preiskana, dobile so se na tankem papirji v arabščini različne vesti pisane o našem stanju in moči, dobili smo tudi majhen zemljevid, katerega pa ni mogel več rabiti, ker je bila pot k njegovemu *Allah il Allahu* hitrejša od turških brzojavov, štirje Hregovci so ga po stojni sodbi ustrelili.

Snega imamo malo ali mraz je hud, živežem smo dobro preskrbeni. Turška reforma je bila po vseh krajih objavljena, napravila je na Mahomedance slab vtis; ko se jim je reklo, da jo je sam sultan objavil v Carigradu, odgovarjali so: To naj bode za sultana v Carigradu, mi ostanemo gospodje in brezverci naša raja in gjauri, to je, psi. Sodite tedaj, kake reforme se imajo izvrševati, jaz in vsi pa mislimo, da prave reforme so le orožje, katero reforme in zboljšanje kristijanov vpelje. Despotović, naš vrhovni vodja, je o vsaki spremembi v Carigradu in drugod dobro podučen, ker ima svoje kurirje, ki vrstno odhajajo in dohajajo, če tudi so velike zapreke. Da nas ne zapusti velika Rusija, tega smo gotovi, ker smo zadnje dni mnogo podpore dobili, obiskali ste nas tudi dve angleški plemeniti gospi, kateri ste mej uboge seljake darove delile.

Predno morda moj list v roke dobiš, čul bodeš neverjetne reči, tako nam je pisal naš prijatelj.

Slovence iz bosenskega taborja.

Iz tržaške okolice 18. januarja.

Pod smrtno koso je vse enako, mlade in stare cvetke padajo. V teku enega tedna je pokosila nam smrtna kosa dva vrla človeka, prvi je bil častitljivi starček z belo glavo, drugi mladenič v cvetu svoje mladosti. Anton Bastijančič župnik pri sv. Ivanu, je umrl 13. t. m., ranjki je bil dober narodnjak in podpornik narodu, vedno je po svoji moči imel skrb, okolico na bolje pripraviti, ter narodno zavest zasejati, a žalibog, tega ni učakal. Da je bil ranjki znan v vseh krogih, spričal je njegov spreved, katerega se je vdeležilo nad tisoč ljudi vseh krogov. V farni cerkvi, kjer je bila maša in žalostinke, zapeli so pevci nagrobnico tako milo, da so solze mnogim v očeh igrale.

V drugi vrsti pa imamo omeniti zgubo upapolnega mladeniča, najstaršega sina državnega in deželnega poslanca g. Nabergoja. Franjo Nabergoj 18 letin, jako priden in za narod vnet mladenič, zapustil je svet preteklo sredo. Pogreb je bil v četrtek popoldne ob štirih, Prosek ni še imel takega spreveda, udeležila se je vsa vas, od blizo in daleč so prišli prijatelji in znanci g. Nabergoja skazati njegovemu sinu zadnjo čast, tudi iz grada Miramar so prišli k pogrebu, kjer je ranjki več časa vrtnar bil. Točno ob štirih popoldne se je začel spreved, dva belca v krašnem vozu, kjer je bila truga z rudečim žametom pregrnena, peljala sta prerano umrlega v cerkev in potem na pokopališče. Proseški pevci, izvrsten sloveč kvartet, zapeli so nagrobnico; otožni glasovi so omračili spremljevalcem očesa, iz katerih je rosila solzna žalost. Tužnim srcem so metali prst na rakvo. Franjo, naj ti:

Lepše solnce sije,
Lepša zarja rumeni!

Politični pregled.

Ta teden so naši ministri zopet odpotovali v Budopešt, kder so imeli z oger-skimi ministri pod cesarjevim predsedstvom dogovor o nagodbi i čuje se, da so sklenoli neko začasno nagodbo za 5 let. Nu, reč se je ulekla leto i dan i končala se, če so poročila resnična, tako, da bomo po preteku petih let zopet tam, kder smo zdaj.

Državni zbor zopet dela, a važnih reči o njem nemamo poročati.

Na Dalmatinskem se je tudi ta teden odprl deželni zbor, v katerem ima narodna stranka, ali prav za prav slovanski narod veliko večino. Bajamonti, hud Lahom, zelo rogovili v njem, ali žalostna mu majka! časi so prešli, ko je dalmatinski Slovan stokal pod Bajamontijevim jarmom.

Madjari so na konji; zdaj so se vrgli na deputacije v zunanje dežele. Še se iz Carigrada niso vrnoli študentje, ki so Turkom poklonili meč, uže je šla druga deputacija h Košutu, da ga naprosi, naj vstopi v državni zbor. Srečen posel!

Konferencije v Carjigradu so končane. Bilo je veliko kokodakanja, a malo jaje. Šli so poslanci brez uspeha vsak na svoj dom; Sultan jih še sprejeti nij hotel i Turki so jim v pravem pomenu besede, domu posvetili, ker so v Carjigradu napravili svečavo. Veliko svetovalstvo, katero je turška vlada sklicala, zavrglo je vsa zahtevanja velikih vlad s kričanjem: Rajši smrt, nego sramota! i tako je konferencija revno zaspa. Kaj bode zdaj? Bode li vojna, ali ne? Do spomladi morda ne, a dolgo ne bo brez nje, ker pomirjevanje z Srbijo, Črnogoro in ustaši nij lahka stvar. Turčija bo zahtevala udanost, pokorščino, stare meje; ti pa bodo vse to odbijali i hoteli pravice, katerih jim Turčija ne bo hotela i ne mogla dati, da bi tudi voljo imela. Turčija je zdaj oprta le sama nase, nema novcev, v vladarstvu je vse gnjilo, povsod največji nered, mej vojaki lakota; pri taci okoliščinah mora vse razpasti. Ruski car je neki rekel, da hoče vojno odložiti do spomladi, da se Evropa prepriča, da on ne želi vojne, mej tem pa dogodbe dokažejo, da se je ognati ne more. Turško prašanje po tem takem nij odloženo za dolgo časa, ne dade se v miru rešiti, ampak, kakor smo vedno trdili, razsekati je mora meč, i ta meč je uže nabrušen, le iz nožnic ga treba potegniti, Rus ga bode kmalo sukali i ne odjenjal, dokler bolne Turčije ne spravi k večnemu počitku. Narodi ne bodo za njo jokali, in kakor še nikoli nobenemu mrliču, tako odkritosrčno i pobožno se bodo glasile iz njihovih ust besede: Requiescat in pace!

Najnovejše.

V Bosni je zopet počila vstaja. 24. t. m. je bil pri Vakupu krvav boj. — Iz Petroburga so došle novice, ki so osupnole diplomatični svet.

Poročilo

političnega društva „Edinost“ obravnavo XIII. obnem zboru v dvorani „Slavjanske čitalnice“ v Trstu 7. januarja 1877.

(Dalje).

G. Pipan predlaga, naj bi nekateri prošnja do visoke vlade za pomnoženja poslancev po okolici nosili in podpise nabirali, govornik pravi, da bi to prošnja okoličani napravili, da se ne slaga s tem, da bi dr. „Edinost“ to prošnja stavilo, ker bi po njegovem predlogu več veljave imela.

G. Nadlišek: Jaz se ne skladam z predlogom g. Pipana, ker društvo „Edinost“ je za vso okolico in kot tako ima oblast da zastopa in ugaja popolnoma vsej okolici. G. Pipan odgovori g. predgovorniku, da v okolici niso vsi volilci, da je treba tudi nevolilcem roko podajati in jih tako privabljevati in s tem pridobivati.

G. Nadlišek pojasnjuje dalje, da bi oni, kateri niso volilci, tudi prošnje ne podpisali.

G. Primožič objavi, da je tista prošnja, katero je deputacija na Dunaj nesla, bila od ogromne večine okoličanov podpisana, da ne udobruje, da bi se še enkrat taka prošnja delala, ampak naj bi se „Edinost“ obrnola do visoke vlade s prošnjo, da bi oziraje se na staro prošnjo zopet predlog v dežel-nem zboru stavila za pomnoženje okoliških poslancev.

G. Nabergoj: Jaz se popolnoma skladam z nasvetom g. Pipana, da bi se po okolici podpisi nabirali, ker bi uplivalo to in stavim sledeči predlog: Pol. društvo „Edinost“ naj napravi vse potrebne korake za prošnjo da vlade, da zopet predlaga v prihodnjem v deželnem zboru pomnoženje okoliških poslancev.

G. Piščanec: Stvar je težavna, jaz želim, da bi se odložila za prihodnji občni zbor, mej tem pa bi se priprave delale in potem vse izvršilo.

G. Dolinar: Stvar je tako važna, da je potrebno, da se danes izvrši, ker utegnejo deželni zbori kmalo sklicani biti, da še letos na vrsto pride in zaradi važnosti te točke ne smemo odlagati za prihodnji občni zbor, i mislim, da je sl. občinstvo istega menenja (dobro).

(Dalje prihodnjič).

Mihec in Jakec poleti v krčmi.

Mihec. Zdaj ko sva se po Tramwai do sem pripeljala, hajdiva v pivarno „Avrora“ in ne v „Boschetto.“

Jakec. Prav, meni je mило, ker igra tu nekdanja naša godba od batalijona, jaz hočem prav z Julijanom govoriti, da mi pride na ženitvanje gost, ker vzamem Marjanico.

Mihec. Tiho, zdaj gre Derin in Mestron; ne, ne, Mestron prihodnji Ivan-ski poslanec.

Jakec. Ne bo nič Miha, ne Moštron in ne Derin, ona naj ostaneta doma deputata v hiši.

Mihec. Kaj govori oni obrastlec tam z Juljanom? jaz moram čuti, zdi se mi, da je Košuta, morda ga izprašuje o prihodnjih volitvah, saj njemu se je uže dvakrat sanjalo, da je izvoljen v mestni zbor, stavil je v loterijo, a nikdar nij nič dobil.

Jakec. Oblast ga meče, Juljan ti si hud, kaj ti je? Košuta me sili, da bi mu zagodli Garibaldimarš, ko smo Radeckijevega godli, pa sem ga dobro oštel ter mu rekel, naj gre v Italijo, tam mu bodo godli, ne le Garibaldovca, ampak tudi Ingresso a Roma; kaj se potika po Avstriji, ker mu je avstrijska melodija zoprna in da ni molčal, bil bi mu še o nekej menjici povedal, ker je hotel siromašni bahač mi še denarja ponuditi, in ga sam bolj potrebuje nego klubka na glavi.

Mihec. Povej mi, Juljan, ali ste mu zaigrali potem katero, da bi bila njegovemu lahonskemu srcu ugodna?

Jakec. Odgovorim jaz mesto njega: nobene in še nekaj moram povedati, videl sem tudi, ko je nek „uomo grande“ 5 gol-dinarjev na posodo prosil, pa dotični ga je zavrnil, naj gre k Hermetu.

Mihec. Da bi okolica take poslance imela, potem bi lepo slavo vživala povsod?

Jakec. Veš Mihec! toliko sem ti uže povedal, pa moram ti še nekaj, namreč nek star učitelj v okolici, ki zdaj tobak prodaja, prišel je v posebni misiji laške stranke h Malalanu na Opčine, da bi po vasi skupaj agitirala za nasprotnika, ta mu je rekel: Sramuj se Mikolič ti si i . . . strani, da te ne vidim, da mi ne škoduje sapa, da ne okuži mojih narodnjakov.

Mihec. Dosti, jeza me lomi, da bi razbila vse na kose, ter podkovala vsem izdajicam proklete nose.

Domače stvari.

* Zasiava okoličanskega batalijona. Okoličani so prosili, da bi eno dveh zastav, katero so v dunajskem arsenalu, spravljene, radi imeli v cerkvi pri sv. Jakobu. Prošnja bila je odbita s tem, da se jim je reklo, da je tam bolje spravljena, kakor kod drugod. Uredništvo misli, da cerkev nij pristojni kraj vojaškim praporom, ker v njej se oznanjuje mir, a ne boj.

* Statistika tržaških far katoliške vere. Leta 1876 se je rodilo (krščenih je bilo) 2339 moških; 2091 ženskih; skupaj 4430. — Umrlo je 2089 moških, 1841 ženskih, skupaj 3930. — Porok je bilo 943.

Po posamesnih farah se te številke tako le dele:

V fari sv. Jušta krščenih 453, umrlih 339, porok 105; jezuitarski krščenih 718, umrlih 542, porok 166; sv. Ant. novega krščenih 1630, umrlih 1061, porok 408; sv. Ant. starega krščenih 208, umrlih 157, porok 60; sv. Jakoba krščenih 771, umrlih 499, porok 111; sv. Ivana v Vrdeli krščenih 206, umrlih 105, porok 34; sv. Mohora v Rojanu krščenih 228, umrlih 147, porok 45; v bolnišnici krščenih 214, umrlih 961, porok 14; v siromašnici krščenih 2, umrlih 79, porok 1.

* Knez pust letos dobro rogovili, zato se pa tudi mnogo blaga v zastavnico iznaša, zlasti letna obleka, saj je tam dobro hranjena; kako žepne ure tam dremlejo, tega ne vemo, pratani, uhani in zaponke igrajo največjo rolo, ker jih moli ne jedó, kedo jih bode po zimi nosil, saj se ne vidijo, se spomladjo pa tako vse oživi, takrat se jim vže tudi rešitelj najde, ako pa ne, o polu leta preteče kazen zapora in takrat pride vsak tak ujetnik na beli dan, ako se mu ne podaljša kazen.

* Dva velika železna parnika začeli so delati v Lloydovi ladjedelnici iz domačega železa, dobro znamenje, ker to dá kruha mnogim, ki se zdaj brez dela zadolženi in stradajoči se okoli potikali.

* **Ples slovenskih delancev** bude nekaj v kolozeji, čas bi bil, da se to društvo otrese laške skorje, ker so udje sami slovenski delalci, pa imajo laške pravila in opravišstvo, osorej ne bode več tako, za to bomo skrbeli.

* **Koliko talvin se v Trstu v enem tedni zgodi.** Na korsi so vlomili tatovi v neko štacuno, odnesli 4000 gl. V drugem kraju zopet plečeta.

* **Voziček** z dvema kalesoma je ukradel nek fakin pred magazinom nekega trgovca.

* **Vreč** 15 je hotel odnesti nek težak pri izkrečevanju iz neke ladje, zaprli so ga.

* **Cuker** in sicer celo vrečo je odnesel zopet nek drug težak z voza, bil je ugrabljen.

* **Nek mornar** je potegnil drugemu mošnjico z denarjem, tudi on je šel za vrata.

* **Policija** je ulovila nekega nevarneža ptujemu blagu v mestu in okolici; več časa je kradel.

* **Mornar**, ki je v stanovanju z drugim spal, odnesel mu je vse, drugi dan je šel v luknjo.

* **Drugi vesel gost** je ukral v nestrani hiši ženski denar ter je smuknil z denarjem.

* **Policija** je sekvestrirala v nekem hlevu voz in konja, ki je bil v Gradišči ukraden, tat je ušel.

* **Tri ponočne tice**, katere so se po stranskih delih Trsta vlačile, dobile so pri policiji prenočišče in potem prosto pot iz Trsta na pah.

* **Trije malopridneži** so bili zaprti, ker so na ulici spali i namerjavali krasti.

* **Majhen dečko**, ki je hotel ukrasti neki gospej mošnjico z denarjem, bil je ugrabljen.

* **Čevljarski pomagač** se je skril v sobo bogatega gospoda, ko je nabasal mnogo vrednosti, ugrabili so ga in zaprli.

* **Zopet drug** je ukradel neki kuharici denar iz žepa, zdaj sedi v ječi.

Še nad sto takih reči bi se dalo navesti, ali prostora primanjkuje. Za Trst bi morala biti postava ostrejša in tudi velika kaznilnica za tatove, ki nečejo delati.

* **Zblaznel** je v sredo nek malopridnež v neki pivarni, vso obleko je iztrgal se sebe, potem so ga peljali v blaznico.

* **Zaprta** je bil nek loterijski pisar, ker je svojemu gospodarju 48 gl. ukradel.

* **Kako se faliment napravi.** Valentin Batič je imel štacuno, katero so mu večji del drugi založili, ponoči prenese vso blago drugemu štacunarju in falira. Policija je potegnila njega in soudeleževalca v zapor.

* **Samoumor**, v sredo ob enajstih ponoči je skočila gospa nekega bankirja skozi okno drugega nadstropja na ulico in je precej umrla, uzrok je, da je dalje časa blaznela.

* **Hrbet** je zlomil nek zidar na železniški postaji, ko je pri podiranju zidovja z lestve pal.

Razne stvari.

* **Posip pri Zidanem mostu.** „Kakor smo uže včeraj kratko povedali, je posip zemlje na južno železnico blizo Zidanega mosta tako velikansk in strašen bil, da železnica ostane še več tednov zaprta, da si dela neprenehoma 300 vojakov in množico železnocestnih in rudarskih delavcev. Ko se je 16. t. m. posul en del hriba Oslapeč na hiše pri železnici in pokopal 13 ljudi, bili so precej na mestu politični komisar g. Kankovsky iz Celja, (kateri je neprenehoma še na mestu) župan g. Potočin s sinoma in rudarskega upravnega odbora adjunkt g. Bittner s svojimi delavci. Naredili so precej vkope v posip, da bi dokopali do hiš in izvlekli podsute ljudi ven. A našli so samo jednega mrtvega otroka, jedno pod zemljo živo ostalo kokoš in en del trupla podsute ženske. Do družih niso mogli priti, ker prehitela jih je druga katastrofa.

18. jan. zvečer ob 3/4 10 namreč je gospod Bittner, kateri celih 48 ur nij spal, ampak neprenehoma pri svojih delavcih bil, slišal na hribu, od koder se je bil prvi plaz utrgal, od početka manjši, potem pak vedno večji šum. Precej je vedel, da se bliža nov plaz in brzo ukazal delavcem bežati. Delavski mojster Janez Jenulj jih je vodil za skale, kjer so se rešili. Nekateri delavci so hoteli še orodje rešiti, te je g. Bittner z nevarnostjo lastnega življenja v beg silil. Komaj so bili na strani, ko je s strahovitim drčem masa zemlje in skal utrgala se na višini in napolnila grozno visok kraj, kjer so prej kopali, odtisnila železnico, vrgla vse to zemljišče v globoko strugo Savinje in daleč na oni breg, tako, da je naenkrat voda bila visoko čisto zajezena.

Štirinajst ur je bila voda Savinja čisto zaprta in se je nabirala, kakor jezero vedno višje in višje, tako da je iz Metikejeve oljne fabrike odnesla 1000 centov olja (katero so ženske potem drug in tretji dan s korci po Savinji ob bregu lovile), v stanovanjih fabriških uradnikov so mēbli plavali v prvem nadstropju, most pri oljarnici se je vsled vodnega pritiska podrl. Prvi prekop na visokem nasutem narurnem jezu je naredil rudarski podvzetnik g. Fritsch iz Trbovelj, ki še zdaj s 100 delavci dela. Od početka je voda začela odtekat po malem rovu na vrhu, a kmalu je mogočni vodni element prijel cel zemni jez in odnesel zemljo naprej, odjel na desnem bregu velike mase, a velikanske skale so ostale v strugi in te bode težko odstraniti. To se ve, da zdaj ne more nihče misliti na iskanje pokopanih ljudi. Niti ne ve se, kje bi bili, ker vse je izpremenjeno.

Na mesto sta bila prišla precej drug dan c. namestnik Kūbek in glavno komandujoči general Kuhn s spremstvom. — Ker se je bati še novega plaza, a še zdaj niti ne vedo, ali je mogoče tukaj dobiti po odkopu še fundament za železnico, ne da se škoda preračunati in ne povedati, kedaj se voznja odpre. Na hribu so straže, ki opa-

zujejo, ali se zemlja še giblje. Pri najmanjšem znamenju po dnevi ima straža ustreliti in delavci doli beže na dve strani. Po noči pa imajo stražniki na gori baklje in jih morajo vihteti, če nevarnost zapazijo, delavcem v znamenje, da se reševajo.

Sploh se vprašuje: Kaj bi bilo, ko bi taka velikanska narurna katastrofa tako veliko železnico, kakor je južna, zaprla ob času vojske tako čisto, kakor je in ostane še zaprta zdaj pri Zidanem mostu?

Zdaj se očito kaže kako potrebna je loška železnica iz Trsta, pri nas se učimo le po zgubi vojne. (Sl. Narod).

* **Velikanska obravnava.** V Mačerati na Laškem se vrši sodniška obravnava, v kateri je nad 112 zatožencev, koliko bode stoprv prič! Najhuji zatoženec ima nad sto ubojev na vesti, drugi nad petdeset napadov in ropov in nad sto tatvin, vsi drugi ne ostajajo dosto za prvima.

* **Laškemu kralju Viktor Emanuelu** bode plača za en milijon povišana na leto. Dolga ima kraljeva hiša 22 milijonov in ta dolg pripoznava država za svoj, ter ga tudi poplati.

* **Velik požar.** 29. decembra preteklega leta bil je v Jedu, glavnem mestu japonske države strašan ogenj. 20,000 hiš je zgorelo, na 10,000 ljudi nima iti kam pod streho, 50 jih je zgorelo, mnogo pa se jih je obžgalo. Tudi novo poslopje avstrijskega poslanca je popoldne pogorelo, ki nij rešil nič, nego voz pa nekaj srebrnine. A japonska vlada mu je v oškodovanje hitro poslala — dvanajst stolov, katerih dva sta celo — lakirana.

Vabilo.

K plesnemu venčku, kateri bode v četrtek dne 1. februarja 1877 gostilni „Pri konjičku.“ — Vstopnina 60 sld. — Začetek ob 10 uri zvečer.

Plesni odsek.

Najboljše sveče za cerkev in najcenejše dobé se pri g.

Oroslavu Dolencu
v Ljubljani,

kateri ima uže dobro znano tovarno za domače voščene izdelke v Ljubljani in oddaja večini cerkva po Slovenskem svoje dobro znane čisto voščene sveče. Kot domač obrtnik priporoča se torej vsem č. cerkvenim predstojnikom in č. duhovščini sploh.